

aantal Burkinabe hebben geprobeerd te zwemmen. Veel mensen hier hebben echt een angst voor water. Het behoort natuurlijk niet tot de natuurlijke omgeving in Burkina. In Burkina zijn geen rivieren en het ligt ook niet aan zee. Dagen later spraken sommige Burkinese jongeren nog steeds over mijn zwemkunsten (in een Nederlandse context toch echt niet van indrukwekkend niveau) en werden er grapjes gemaakt over de Burkinabe die hadden geprobeerd te zwemmen.

We hebben gevolleybald, althans we hebben een bal in de lucht gehouden met de handen. De sport volleybal is hier onbekend. Aangezien ik zelf jarenlang gevolleybald heb en daarin een redelijk niveau heb ontwikkeld, was het voor mij opvallend om te zien hoe dat gaat als je niet weet hoe je kunt volleyballen. Dat ziet er nogal knullig uit. Ik weet overigens zeker dat er een aantal jonge mannen bij zaten die, als ik ze een paar lessen zou geven, mij qua niveau al gauw voorbij zouden schieten.

Ook hebben we een bezoek gebracht aan de Naba, het dorpshoofd. Wat me opviel was de grote eerbied die mensen hier hebben voor hun dorpshoofd. Ik heb de indruk dat de mensen hier hem als een soort halfgod beschouwen. Ik heb hier later nog met René, één van de verantwoordelijken van ICCV, over gesproken. Hij heeft mij uitgelegd dat als mensen de Naba zien, ze niet alleen hem zien, maar ook al zijn voorvaderen. Dit verklaart waarom ook mensen die veel ouder zijn dan de Naba hem eerbied betonen. Overigens hebben de meeste Naba's naast hun rol als dorpshoofd ook een gewone baan. Dan worden ze beschouwd als gewone Burkinabe.

Start van het nieuwe schooljaar; nieuwe werkzaamheden, nieuwe vrijwilligers die komen

De vakantie voor de kinderen en jongeren is voorbij; het nieuwe schooljaar begint. Dit betekende deze week ook het begin van de CP-Zéro, de peuter- kleuterschool van ICCV. Er waren oude bekende gezichten, maar ook heel veel nieuwe gezichten, vooral heel veel jonge kinderen.

Op de eerste schooldag betekende dit heel veel huilende kinderen, die weer naar huis wilden. En het waren er véél. Van tevoren hadden we het maximum aantal inschrijvingen op zeventig gezet, maar ik telde toch echt negentig kinderen.

We hebben nu ook een wat ouder meisje op ICCV rondlopen, die bij ons onderwijs krijgt. Ze heet Tiendrebeogo Salamata, overigens hier een heel gewone naam. Zoiets als Saskia de Vries bij ons. Sala heeft polio. Dit houdt in haar geval in, dat ze maar één klein armpje heeft, waar ze niet al te veel mee kan doen. Met haar voeten is ze wel handig. Daarmee schrijft ze onder andere. Aangezien ze al een paar keer in dezelfde klas was blijven zitten, had Simon voorgesteld haar van school te halen en bij ons les te gaan geven. Vervolgens kreeg ik van hem de opdracht, de coördinatie van het onderwijs aan Sala voor mijn rekening te nemen. Het idee is haar op te leiden tot verhalenverteller. In tegenstelling tot Europa, waar de overlevering schriftelijk plaatsvindt, worden in Burkina geschiedenis en volksverhalen vooral mondeling overgeleverd.

Een andere activiteit waar ik verantwoordelijk voor ben, is het activiteitenprogramma voor nieuwe vrijwilligers die voor ICCV aan het werk gaan. Hoewel ik de enige buitenlandse vrijwilliger ben die voor lange tijd voor ICCV werkt, zijn er regelmatig vrijwilligers die voor enkele weken tot enkele maanden voor ICCV komen werken. Zo waren bij ICCV in het afgelopen half jaar al Boudewijn, Christine, Bente en Vester uit Nederland, Jessica uit België en Margot en Rosalyne uit Frankrijk. En niet te vergeten waren er tijdens het zomerkamp zes Franse vrijwilligers van ASMAE bij ons actief, die ik niet allemaal bij naam zal noemen. Op het moment zijn er drie Françaises bij ons en een Nederlandse, Miranda. Zij blijven ongeveer twee maanden. We proberen voor de vrijwilligers altijd werk te zoeken dat past bij hun ervaring en mogelijkheden. Zo is een van de Françaises opgeleid tot psycho-motriciën (hoe noemen we dat in het Nederlands?) Het gaat om een vakgebied dat zich bezighoudt met het samenspel tussen je hersenen, je lijf en je zintuigen. Zij heeft hierover lesgegeven aan de begeleiders van ICCV, erg interessant. Uiteraard hebben we hierbij extra aandacht besteed aan hoe het gebruiken van de zintuigen zich ontwikkelt bij kinderen.